

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 02 juli 2011. god.
Br. ref.: RK263/12

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI 145/11

Podnosilac zahteva

Shkumbin Mehmeti

Ocena ustavnosti presude Okružnog suda P. br. 2003/2006 od 9. novembra 2007. godine i presude Vrhovnog suda AP. br. 190/2009 od 27. januara 2010. godine, API. br. 1/2010 od 26. novembra 2010. godine i PKL-36/11 od 10. avgusta 2011. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Kadri Kryeziu, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Ivan Čukalović, sudija
Gjyljeta Mushkolaj, sudija, i
Iliriana Islami, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Shkumbin Mehmeti sa prebivalištem u Podujevu, koga zastupa g. Teki Bokshi, advokat.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Okružnog suda P. br. 2003/2006 od 9. novembra 2007. god. i presude Vrhovnog suda AP. br. 190/2009 od 27. januara 2010. god., API. br. 1/2010 od 26. novembra 2010. god. i PKL-36/11 od 10. avgusta 2011. god.

Predmetna stvar

3. Zahtev podnosioca zahteva se odnosi na navodno kršenje prava na pravično i nepristrasno suđenje, prava optuženog, kao i prava na efektivna pravna sredstva Ustava, u vezi sa krivičnim delom prema podignutoj optužnici – teško ubistvo i pokušaj teškog ubistva.

Pravni osnov

4. Član 113. stav 7. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), član 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo od 15. januara 2009. god. (u daljem tekstu: Zakon) i pravilo 56. stav 2. Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak u sudu

5. Podnosilac zahteva je 10. novembra 2011. god. podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Predsednik je 17. januara 2012. god. odlukom br. GJR. 145/11 imenovao sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca. Predsednik je istoga dana, odlukom br. KSH. 145/11 imenovao Veće za razmatranje u sastavu sudija: Ivan Čukalović (predsedavajući), Gjyljeta Mushkolaj (član) i Iliriana Islami (član).
7. Sud je 18. januara 2012. god., preko generalnog sekretara obavestio zastupnika podnosioca zahteva i tražio dodatnu dokumentaciju od istog, istoga dana su obavешteni Vrhovni sud i Okružni sud u Prištini.
8. Pravni zastupnik je 30. januara 2012. god. u ime podnosioca zahteva dostavio dokumentaciju koju je zahtevao Sud.
9. Veće za razmatranje je 8. maja 2012. god. razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Opis činjenica

10. Okružni sud u Prištini je 9. novembra 2007. god. doneo presudu P. br. 203/2005 kojim je podnosioca zahteva oglasio krivim za krivična dela za koje se tereti da je izvršio: „teško ubistvo“, u saradnji sa drugima, „pokušaj ubistva“ i „neovlašćeno nošenje oružja“. Podnosilac zahteva je za krivična dela, za koje se tereti, osuđen na 30 godina zatvora, računajući i vreme provedeno u pritvoru, od 7. aprila 2004. god., dok presuda ne postane konačna. Otac podnosioca zahteva, g. Gani Mehmeti, je na ovu presudu iskoristio pravo žalbe u Vrhovnom sudu Kosovo.
11. Vrhovni sud je 27. januara 2010. god. doneo presudu AP. br. 190/2009, odbio žalbu podnosioca zahteva, g. Ganija Mehmetija, kao neosnovanu, i delimično usvojio žalbu advokata podnosioca zahteva, preinačio presudu Okružnog suda u Prištini P. br. 203/2005 od 9. novembra 2007. god., optužnice (a) i (b) u izreci presude su okvalifikovane kao jedna (1) optužnica *teškog ubistva* i *pokušaj teškog ubistva* prema članu 30. stavu 2. tački 6) Krivičnog zakona Kosova (KZK) u vezi sa čl. 19. i 22.

Krivičnog zakonika SFRJ (KZ SFRJ), izrečena kazna za dve optužnice je trideset (30) godina zatvora, dok je jedinstvena izrečena kazna za sve optužnice trideset (30) godina zatvora. Vrhovni sud je 30. marta 2006. god., kaznu od dvanaest (12) godina zatvora koju je izrekao Okružni sud u Peći, presudom P. br. 126/2005 od 3. avgusta 2005. god., preinačio u jedinstvenu kaznu od trideset (30) godina zatvora, ovaj sud je potvrdio pritvor podnosiocu zahteva dok presuda ne postane pravosnažna posebnim rešenjem. Na ovu presudu je dozvoljeno korišćenje prava žalbe.

12. Odbrana podnosioca zahteva je 8. marta 2010. god. uložila žalbu na ovu presudu, AP. br. 190/2009, a nakon toga 18. marta 2010. god. otac podnosioca zahteva, kao i sam podnosilac zahteva 12. aprila 2010. god.
13. Vrhovni sud je 26. novembra 2010. god. doneo presudu API. 1/2010 odbijajući kao neosnovanu žalbu od 8. marta 2011. god., koju je podneo advokat podnosioca zahteva, odbio kao neosnovanu žalbu od 18. marta 2010. god., koju je podneo otac podnosioca zahteva, g. Ganija Mehmetija, te odbio i žalbu koja je podneta 12. aprila 2010. god. Ovaj sud je potvrdio presudu AP. br. 109/2009 kao pravičnu i u saglasnosti sa primenljivim zakonima Republike Kosovo.
14. Odbrana podnosioca zahteva je 21. februara 2011. god. podnela zahtev za zaštitu zakonitosti protiv: presude P. br. 203/2005 Okružnog suda u Prištini od 9. novembra 2007. god., presude AP. br. 190/2009 od 27. januara 2010. god. i API. br. 01/2011 Vrhovnog suda Kosova od 26. novembra 2010. god.
15. Vrhovni sud je 5. jula 2011. god. zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podnela odbrana podnosioca zahteva odbio kao neosnovan i potvrdio presudu Vrhovnog suda, saglasno članu 456. ZKPK. Ovaj sud je odbio sve tvrdnje odbrane o kršenju suštinskih odredbi krivičnog postupka, analizirajući ih odvojeno, došao do zaključka da je zahtev za zaštitu zakonitosti bio neosnovan.

Navodi podnosioca zahteva

16. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu presudom Okružnog suda i presudama Vrhovnog suda prekršena sledeća Ustavom zagarantovana prava: članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], član 24. [Jednakost pred zakonom], članom 27. [Zabrana mučenja, surovog, neljudskog ili ponižavajućeg postupanja], član 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] i članom 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima].
17. Između ostalog, podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi prekršili suštinske odredbe krivičnog postupka, žali se da je suđenje bilo nepravično i pristrasno, da je prekršeno pravo na pravna sredstva, tvrdi da sudovi nisu imali direktne dokaze da je podnosilac zahteva pripadao grupi napadača.

Oцена prihvatljivosti zahteva

18. Kako bi bio u mogućnosti da reši zahtev podnosioca zahteva, Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio uslove za prihvatljivost koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom o radu Suda.
19. Sud prvo treba da ustanovi da li je podnosilac zahteva ovlašćena strana da podnese zahtev Sudu u saglasnosti sa uslovima člana 113. stava 7. Ustava i člana 47. Stava 2. Zakona. Podnosilac zahteva je fizičko lice koje održava kaznu i u svoje ime je ovlastio svog zastupnika (advokata) da ga pred Sudom zastupa. Zastupnik podnosioca je

dostavio Sudu svoje ovlašćenje i dokazao da je ovlašćeno lice, shodno članu 21. Zakona i uslovima člana 113. stava 7. (Pojedinačni zahtevi) Ustava.

20. Sud takođe određuje da li je podnosilac zahteva dokazao da je ispunio uslove člana 47. stava 2. Zakona. Uzimajući u obzir da je podnosilac zahteva Sudu dostavio dovoljno dokaza o ispunjenju uslova iscrpljenja efektivnih pravnih sredstava, Sud smatra da je podnosilac zahteva ispunio uslove člana 113. stava 7. Ustava, člana 47. stava 2. Zakona i pravila 36. stava 1. tačke a) Poslovnika o radu.
21. Takođe, podnosilac zahteva je dužan da dokaže da je ispunio uslove člana 49. Zakona što se tiče podnošenja zahteva u zakonskom roku. Iz spisa predmeta se jasno može primetiti da je poslednja odluka u predmetu podnosioca zahteva presuda Vrhovnog suda PKL-36/11 od 5. avgusta 2011. god, koja je podnosiocu zahteva uručena 10. avgusta 2011. god., dok je podnosilac zahteva podneo zahtev Sudu 10. novembra 2011. god., što znači da je zahtev podnet u zakonom propisanom roku od 4 meseca.
22. Takođe, Sud određuje da li je podnosilac zahteva u svom zahtevu precizirao i razjasnio prava i slobode za koje tvrdi da su mu prekršene, kojim aktom i od strane kojeg suda ili javnog organa. Podnosilac zahteva je u svom zahtevu naglasio navodna kršenja ustavnih odredba. Međutim, podnosilac zahteva je dužan da uverljivo argumentuje da činjenice za koje tvrdi da su dovele do kršenja njegovih Ustavom zagwarantovanih prava i sloboda na neosporiv način u svojoj suštini predstavljaju elemente kršenja određenog prava.
23. Vezano sa time, Sud se poziva na pravilo 36.1 tačka (c) Poslovnika o radu, koji jasno određuje da:

*“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve:
c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.”*
24. U konkretnom slučaju, podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže da navodna kršenja ustavnih prava, koja su navedena u zahtevu, predstavljaju neosporive elemente kršenja njegovih prava. Dakle, jedan od uslova za prihvatljivost je da zahtev podnosioca zahteva treba da bude očigledno osnovan, kako bi se Sud upustio u meritum istog.
25. Sud se upušta u osnovanost zahteva samo kada smatra da je strana ispunila formalne i proceduralne uslove za dalje postupanje po zahtevu, dakle, polazeći od ove činjenice Sud se ne može upustiti u meritum slučaja iz razloga što navodi o kršenju Ustava i Konvencije o ljudskim pravima ne ispunjavaju uslove za prihvatljivost zahteva shodno članu 46. Zakona i pravilu 36. stavu 2. tački b) i d) Poslovnika o radu.
26. Stoga, nije dužnost Ustavnog suda da oceni zakonitost i tačnost donetih odluka od strane nadležnih sudskih organa, osim ukoliko postoje ubedljivi dokazi da su te odluke donete na očigledno nepravičan i nejasan način.
27. Dužnost Suda u vezi sa navodnim kršenjem ustavnih prava je analiza i ocena da li je postupak, gledajući u potpunosti, bio pravičan i u saglasnosti sa zaštitom jasno određenom u Ustavu, dakle, Ustavni sud nije četvrta žalbena instanca, nema ovlašćenja ponavljanja sudskog postupka ili menjanja odluka redovnih sudova svojim konstatacijama.
28. Nema dokaza da su Okružni sud u Prištini i Vrhovni sud na netačan način ocenili i ispitivali dokaze koje je podneo podnosilac zahteva. U stvari, podnosilac zahteva nije uspeo da obrazloži svoj zahtev da su redovni sudovi prekršili čl. 21, 22, 24, 27, 29, 31. i 32. Ustava Republike Kosovo i Evropske konvencije o ljudskim pravima.

29. Iz gorenavedenih razloga, Sud je ustanovio da je zahtev podnosioca zahteva očigledno neosnovan, stoga se odbija kao neprihvatljiv (vidi, *Odluka o neprihvatljivosti od 17. jula 2010. god., predmet br. KI 13/09, Sevdail Avdyli protiv presude Vrhovnog suda A. br. 533/2006 od 11. septembra 2006. godine i presude Vrhovnog suda A. br. 533/2006 od 2. decembra 2006. godine*).
30. Iz gorenavedenog proizilazi da zahtev ne ispunjava proceduralne uslove za prihvatljivost, predviđene članom 46. Zakona, i pravilom 36.2 (b) Poslovnika o radu, pošto podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže da navodna kršenja ustavnih prava predstavljaju dovoljne razloge kako bi se Sud upustio u meritum slučaja.
31. Sledstveno, zahtev podnosioca zahteva se smatra neprihvatljivim shodno članu 113. stavu 7. Ustava, članu 20. Zakona i pravilu 56. stavu 2. Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, shodno članu 46. stavu 2. Zakona, Pravilom 36. stavu 2. tački (b) i (d) Poslovnika o radu, 8. maja 2012. god., jednoglasno je

ODLUČIO

- I. DA ODBIJE zahtev kao neprihvatljiv;
- II. Ova odluka će biti dostavljena stranama i objavljena u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona o Ustavnom sudu; i
- III. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani